

L'Espanya trencada del PP

ANTONI SEGURA*

EL PERIODICO DE CATALUNYA, 1.04.07

"El Gobierno podrá adoptar determinaciones fulminantes y enérgicas contra las propagandas separatistas que lleva a cabo el nacionalismo vasco con una representación parlamentaria que, por fortuna para Nabarra (sic), no ha llegado a tocar a esta otra cuarta provincia vascongada. Todo eso del estatutismo, del regionalismo, del federalismo, es farsa, ficción, hipocresía, cobardía aquí y cobardía allí. Estimo que toda organización de tipo nacionalista que atente contra las esencias sagradas de la patria, debe ser proscrita de la legalidad en absoluto. Yo, en el Urumea en referència al míting pronunciat al frontó de Sant Sebastià dije que prefería una España roja a una España rota. Con una España roja no se va a romper el vínculo o la unidad nacional mientras que con una España rota, ¡la Patria quedaría para siempre muerta!". La cita és del discurs pronunciat pel diputat **José Calvo Sotelo** al Congrés el 5 de desembre del 1935, en què va presentar una proposició per il·legalitzar el PNB, que finalment no fou acceptada. (**Iñaki Anasagasti**, *Llámame Telesforo*, 2006).

ELS DARRERS mesos estem assistint a una ofensiva brutal i indigna contra les institucions de l'Estat de dret i democràtic protagonitzada i alimentada pel principal partit de l'oposició, que ha perdut qualsevol sentit de l'Estat. Una ofensiva que està destinada a erosionar els poders judicial i executiu, a posar en qüestió l'actuació dels professionals dels serveis de seguretat de l'Estat (només cal veure algunes actuacions en el judici de l'11-M), a criminalitzar els mitjans de comunicació no afins, mentre la *brunete mediàtica* gaudeix de barra lliure per poder difamar, insultar i mentir fins a la náusea, i, sobretot, a fer fora del Govern **José Luis Rodríguez Zapatero**. En aquesta ofensiva, tot s'hi val: la manipulació de les víctimes del terrorisme, la mentida i l'insult, l'aliança amb l'extrema dreta, cada cop més present en les manifestacions convocades des del carrer Génova, i l'atiament de l'enfrontament comunitari.

I això darrer ja és directament jugar amb foc. Primer fou l'ofensiva contra Catalunya arran de l'Estatut (encara que pendent d'una possible futura

escomesa al Tribunal Constitucional), boicot als productes catalans i fòbia anticatalana inclosos. Uns anys abans, quan governava el PP, l'ofensiva havia estat contra el nacionalisme democràtic basc arran de la signatura de l'acord de Lizarra el 1998. Ara és directament contra el Govern del PSOE amb el pretext de la seva política antiterrorista, la presó atenuada concedida a **Iñaki de Juana Chaos**, o el trencament d'Espanya per les suposades concessions de **Zapatero** a ETA en la qüestió de Navarra. Una qüestió, d'altra banda, plenament establerta en la disposició transitòria quarta de la Constitució espanyola del 1978, on s'assenyala que una possible incorporació de Navarra a la comunitat basca exigiria l'aprovació prèvia de l'òrgan foral (navarrès) competent i de la seva ratificació en referèndum pels ciutadans de Navarra. Però, no importa, la mentida aporta més rèdits que la raó i, en la concentració del 10 de març a Madrid, **Mariano Rajoy** ja es va encarregar de convocar "solemnement tots els espanyols a defensar la nació espanyola". I després, encara, va venir la manifestació de Pamplona, amb el mateix rerefons de mentides: la disposició de **Zapatero** a cedir al xantatge d'ETA concedint la incorporació de Navarra a Euskadi (paradoxalment, per **Calvo Sotelo**, Navarra era la "*cuarta provincia vascongada*").

L'apocalíptic discurs del 1935 cridava a declarar il·legal el PNB, a suprimir els estatuts (només existia el de Catalunya, perquè el basc no es va aprovar fins al 1936) i emfatitzava que preferia una "*España roja a una España rota*". Avui el PP crida contra la ruptura d'Espanya, que ni s'ha produït ni hi ha motius per pensar que es pugui produir; contra la legalització de Batasuna, que no es produirà si abans no condemna explícitament la violència; i contra el Govern socialista que, sens dubte, ha comès errors en política antiterrorista, sovint per una por extrema a les enquestes i per la pressió desaforada del PP.

EL PP HA pres la via de la desqualificació del Govern i de les institucions amb la finalitat clarament partidista de recuperar el poder al preu que sigui, àdhuc fomentant els enfrontaments comunitaris entre navarresos i bascos, entre bascos o catalans i espanyols. El PP ha fet el salt de la raó a l'atiament dels sentiments i de la xenofòbia. És un salt perillós, perquè, com demostren altres experiències històriques, sovint és irreversible. Per conquerir el poder, alguns

dirigents populars estan disposats a tot, àdhuc a "salvar Espanya" dels fantasmes que ells mateixos creen dia a dia. Les paraules de **Rajoy** recorden dramàticament les que van precedir el 18 de juliol. Però, no ens enganyem, **Rajoy** sap que els temps són uns altres i, per tant, no li preocupen ni l'Espanya "*roja*", ni l'Espanya "*rota*", que no són res més que retòrica per atènyer allò que realment vol: el poder.

*Catedràtic d'Història de la UB.